

ét må vække betydelig tvivl om førerens ansvarsbevidsthed og forståelse for betydningen af hensynet til andre trafikanters sikkerhed.

Det fremgår af statistiske oplysninger vedrørende anvendelsesområdet, at bestemmelsen - inden for en 2-årig periode - er blevet anvendt i 40 tilfælde. 39 af disse tilfælde vedrører frakendelse som følge af gentagne hastighedsforseelser. Der er i disse tilfælde tale om mindst 5 forudgående hastighedsforseelser inden for en 5-årig periode, og hastighedsoverskridelserne er typisk over 30 pct.

Det fremgår endvidere af de statistiske oplysninger, at brugen af bestemmelsen i de forskellige politikredse er ganske svingende. Dette forhold kan muligvis hænge sammen med registreringsmæssige problemer eller en øget anvendelse af kørekortbekendtgørelsens § 62 i visse politikredse.

5.4. Uden- og indenretlig vedtagelse af førerretsfrakendelse

5.4.1 Regelgrundlaget

Efter bestemmelsen i færdselslovens § 119 a, stk. 1, kan en række sager afgøres ved, at anklagemyndigheden i stedet for at indlevere anklageskrift til retten tilkendegiver over for den sigtede, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning (*udenretlig vedtagelse*). Ordningen vedrørende udenretlig vedtagelse omfatter sager om spiritus- eller promillekørsel, om indgreb m.v. i en hastighedsbegrænsers funktion efter § 125 a, om overtrædelse af de bestemmelser om tilladt hastighed, som er nævnt i § 126, stk. 1, nr. 2 og 3, eller om overtrædelse af de bestemmelser om største tilladte totalvægt, som er nævnt i § 126, stk. 1, nr. 4. Ordningen vedrørende udenretlig vedtagelse kan imidlertid kun anvendes, såfremt sagen ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, og såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde samt vedtager betinget eller ubetinget frakendelse af førerretten i et i tilkendegivelsen nærmere angivet tidsrum, eller vedtager kørselsforbud.

De nævnte sager samt endvidere sager om tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, jf. § 126, stk. 1, nr. 1, kan efter bestemmelsen i færdselslovens § 119 a, stk. 3, jf. stk. 1, ligeledes afgøres ved, at den tiltalte i retten vedtager at erlægge en nærmere bestemt bøde og

vedtager frakendelse af førerretten i et nærmere angivet tidsrum, eller kørselsforbud (*indenretlig vedtagelse*). Det er i forbindelse med indenretlig vedtagelse ligeledes en betingelse, at der ikke opstår spørgsmål om anvendelse af højere straf end bøde, ligesom retten ikke må finde grundlag for at betvivle den tiltaltes skyld.

Bestemmelsen i § 119 a blev oprindeligt indsat ved lov nr. 299 af 6. juni 1984 om ændring af retsplejeloven og færdselsloven. Bestemmelsen vedrørte på daværende tidspunkt kun behandling af sager om spiritus- og promillekørsel.

Ved lov nr. 385 af 20. maj 1992 om ændring af retsplejeloven, straffeloven, færdselsloven og udlændingeloven (anklagemyndighedens struktur) blev der i tillæg til en mere gennemgribende ændring af § 119 foretaget to mindre konsekvensændringer i § 119 a, stk. 1 og 2. Bestemmelsen fik med virkning fra den 1. oktober 1992 en affattelse, der indebærer, at sondringen mellem statsadvokatsager og politisager er bortfaldet. Påtalekompetencen i 1. instans er herefter hos politimesteren, der således både kan rejse tiltale, frafalde tiltale eller opgive videre forfølgning.

Færdselslovens § 119 a, stk. 1 og 3, er senest ændret ved lov nr. 468 af 10. juni 1997, lov nr. 187 af 30. marts 1999, lov nr. 292 af 28. april 2000, og endelig ved lov nr. 498 af 7. juni 2001.

Ved de to førstnævnte lovændringer blev anvendelsesområdet for både udenretlig og indenretlig vedtagelse af førerretten efter stk. 1 og 3 udvidet fra kun at omfatte sager om spiritus- eller promillekørsel til også at omfatte sager om indgreb m.v. i en hastighedsbegrænsers funktion efter § 125 a, om overskridelse af de tilladte hastighedsbestemmelser efter § 126, stk. 1, nr. 2 og 3, eller om overtrædelse af reglerne om største tilladte totalvægt efter § 126, stk. 1, nr. 4.

Ved den tredje lovændring blev færdselslovens § 119 a, stk. 3, ændret med henblik på at tilvejebringe grundlaget for at kunne afgøre sager om tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, jf. § 126, stk. 1, nr. 1, ved, at den tiltalte i retten vedtager at erlægge en nærmere bestemt bøde og vedtager betinget frakendelse af førerretten i et nærmere angivet tidsrum. Ved ændringsloven indførtes således adgang til indenretlig vedtagelse af betinget frakendelse af førerretten i sager, hvor anklagemyndigheden har nedlagt påstand om bødestraf samt om betinget frakendelse af førerretten som følge af tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden.